

במאי האונס

עובדי המחלקה הערבית בטלוויזיה הישראלית העוקבים בקביעות אחר הסרטים של יום שישי בין השעות 7-6, הרשפזו עמוקות מהסיגנון הרומנטי של סרטים אלה. ומעשה שהיה, כך היה.

במאי, ואיתכם הסליחה שלא אוכל לנקוב בשמו, צילם קבוצת רקדניות צעירות עבור תוכנית מסויימת שגם את שמה אמנע מלהזכיר.

הבמאי הצעיר, שהוא בשנות ה-30 לחייו, שהן גם השנים הקריטיות אצל הגבר, צילם וצילם — ומרוב חדות הניצירה הציע **לאחת הרקדניות** הצעירות להישאר לסידרת צילומים אסקלוטיביים.

הצעירה, שלא חשדה במאום, ושמה שניתנה לה להזדמנות להצטלם קלוריאלי ואך פס, הסכימה ברצון. הבמאי אמר לה להתפשט והבחורה, בלי הרבה בעיות, התפשטה. אבל לא לגמרי. היא התפשטה על ביקיני.

ומה שקרה מרגע זה לא היה דומה בכלל למה שהיה ידוע לה עד כה על צילומי טלוויזיה, כי מה שעשה הבמאי היה דומה יותר לאונס מאשר לצילומים. הרקדנית קלתי הרגלה השאירה את כל בגדיה מאחוריה ופתחה במרוץ מטרף במיסדרונות הטלוויזיה. הישר לחדרו של **סלים פתאלי**, מנהל המחלקה, שלקח את העניין ברצינות והישעה את הבמאי הרומנטי מעבודתו.

ממולטיוויזיה

ללחץ

דויד אבידן, אחרי שביום חמש תוכנית מולטיוויזיה, שזה לכל הדעות גם לאדם רגיל וממוצע ואפילו הוא לא גאון כאבידן, יותר מדי — התייאש, ונסע לו לטיול קצר בחו"ל.

דויד אבידן לחו"ל ובחזרה

אבל לא איש כאבידן יסע לו לבדו. יחד איתו נסעה צעירה שאטגנית ונאה שאת זהותה שומר אבידן בסוד ואינו מוכן לדבר עליה בשום פנים ואופן. ומי ישמכיר את דויד אבידן יסכים אתי שלבחר קרה משוה ובראש — ואולי המכה באה לו אחרי שצילם את תוכניתו האחרונה, ושאלנו תגיע רק בעוד כחודשיים ובה תופיע אמנית הגוף (ואל תשאלו אותי

ביום השישי האחרון, בשעה שש וחצי בבוקר, דהרו כמה מאנשי התכנית התלבי אביבית במרדף רחוב דיזנגוף ובאכזה מיגר רשי התערוכה. בדרך-כלל זחלי בערך השעה שש, הם נזהגים ללכת לישון אבל הפעם, לא תאמינו, הם השכימו קום ובשעה כזאת.

ומה כבר יכול היה להוציא אותם ובשעה בוקר כה מוקדמת מהמיטה? החזיקו את עצמם חזק, זאת לא בריחה: הם השכימו קום לטכס פתיחתה של מספרה חדשה, מספרתה של **ליונה בביוף**, שהיא כידוע, לא סתם ספרית אלא "מעצבת תיסרוקות".

בתריסר השנים האחרונות היתה ליונה ידועה כחלק הנשי של השם דויד וזיהו שהתנוסס משל אחת ממספרות היוקרה של העיר. יחד עם בעלה, דויד בביוף, היא הקימה עסק פורה ומשגשג. נחמה היה שהמושג הזה הולך ונכחד ובלתי-ניתן לי-הפרדה. אבל אם התפרשיות התפרקה, אז מה הפלא שגם דויד וזיהו לא היו מחוסנים.

בעיקבות משבר בחיי הנישואין שלהם הם החליטו להיפרד. לא רק בחייהם אלא גם בעסק המשותף שלהם. לליונה נשארה הווילה המשותפת באסקה, ולדויד המספרה. אבל לא אשה כליוה תישאר ללא תעסוקה.

אחרי שהתנתחה תקופה קצרה בעבור דויד ושל יצירת פרחים מיניאטוריים

ליונה בביוף ארוחת-בוקר במספרה

וצעפים, חזרה ליונה אל השערות. היא אספה כמה רהיטים עתיקים והקימה מוסד חדש, הנושא הפעם רק את שמה שלה. המקום נראה יותר כמו סלון מהמאה ה-19 מאשר במספרה, ובמקום כיסאות הפלסטיק והתאלימים הנוצצים מצפות שם לי לקוחות כרוסות עתיקות מרופדות קטני פה: והאם זה כבר מצדיק פתיחה חגיגית ושל המוסד בשעה שש וחצי בבוקר?

אבל ליונה היתה מוכרחה לעשות את זה. האסטרטגיה הפרטית שלה קראה כי כוכבים שרק אם תפתח את העסק ביום הזה ובשעה הזו, תשקפת לה הצלחה. ומה כבר אפשר לעשות נגד מה שכתוב בכוכבים?

היו לה לליונה די ידידים כדי לחנוך עימה את העסק בארוחת-בוקר משותפת. אחד מהם, בעל חנויות האופנה **אברהם איוניר**, אפילו התעקש להסתפר בשעה כזאת. לאחרים, שהסתפרו בארוחת-הבוקר, קרא, היו דאגות אחרות. כמו זו של ה"תעשיין חיים כסרגליק" שלא יכול לי-הירגע: "מה יהיה אם מישו מהפעלים שלי יראה אותי ער כבר בשעה כזאת? הם יחשבו שישתגעתי!"

מושיעת

השמונות

אבל איי לעיניים ישכך ראות. הרצון מצד הגדולות לקנות היה גדול, אבל אף אחת לא רצתה להיראות שמה. השמונות נכנסו לאופניביה, ובהסתננות יחידים עז בו את שטח הלוחמה שבדירת הגג. ושרה נשארה עם מאות מטרים של בד בשמש הקיצית.

הסבה מ'קצועית

זוכרים את **רוחלה גלפרב**, או שהם פקתם כבר לשכוח אותה?

או למי ששכח אותה וחושב שהיא סתם נעלמה לה, יש לי בשורה: רוחלה חיה ברמת-גן, ואפילו חיה לא רע. לכל כך אדם יש בחיים עליות וירידות. והעלייה של רוחלה היתה ללא ספק כשהיתה חברתו הצמודה של **יהודה ברקן** ודוגמנית מצליחה בזכות עצמה. רוחלה פיתחה את מחשבות עקשניות להפוך לגברת ברקן. אך מחשבות לחוד ומעשים לחוד. יום בהיר אחד הרומן פשוט נגמר ודי.

רוחלה המיואשת החליטה להחליף את עולם הוורד הבלתי יציב במשנהו יותר בטוח, הפכה להיות סוכנת-ביטוח, במישר רד גיסה, **אריה לבקוביץ**. אבל כמה אפשר לשבת בשקט מאחורי שולחן כתיבה בה לבטח אנשים? זה נמאס על בטוח, ומה עוד שהמבטחת ניהונה במידות גוף שיש בהם כדי להסעיר את כל המבוססים באלו הימים חזרה רוחלה שוב לקטש את הגוף הציבורי. הפעם היא עוד יותר יפה מתמיד, כי היא עובדת כדיילת-יפן בשק"ם, וסבר על הבוקר אפשר ליהנות מזיו פניה בצבעי הטכניקולור. היא שוב פתוחה להצעות, ועד שתקבל כאלה. היא נותנת לכל נשות הארץ עצות חונם על איך להיראות יפה ומושכת כמות.

זה ישעל הרזות והיפות יש תחרות פרו עה בשוק האופנה, זה לא חשש. אבל מה עשתה כאלה שהן לא רוות, ואפילו גדו לות ושמונות? לתן קמה "מחשיעה" בדמו תה של קצינת-חן ראשית של חיל-האוויר לשעבר **שרה לוי**, היום **שרה לוי**.

שרה, שהיא עצמה לא מחשקליתית ושי חונכה במסורת צבאית, יודעת ושטח לא מאויש זה טוב ליהודים. היא החליטה שזה העניין שיביא לשמונות סוף-סוף את הצורה והפיתרון שבבעיית מציאת בגדים למידתן.

היא תחשיבה צוות תופרות ושהכינו שמי לות גדולות בכל הגוונים, המתאימות בהחלט להסודות שונקים. אחר ערכה כי פנטהאון ביתה אשר בשיכון ובכלי בתלי אביב בוזר למכירת האתילים הנ"ל, חזר מינה את כל השמונות והסודות של השמונות שבעיר.

מה (זה) בשם **אפרת נתן**, שלצורך ה" עניין קיצוץ את שערות ראשה חשמו עליה ושני סדינים (בלבד) ושמתחתם היא מהאה למצלמות הטלוויזיה למה הכוונה ב"אמנות הגוף".

ועם וחבו ארצה מתכנן דויד אבידן לבנים את סרטו העלילתי הראשון לחץ, על-פי סיפורו של **אשר ברש**, כשנושא הסרט הוא הפלייבוי הראשון של תלי אביב הקטנה משנות 1905-1925, ושאותו ישתק כמובן דויד אבידן עצמו. אוף, איזה לחץ!

שימחה

בראש

שימחתה

השבוע הגיעה לסיומה אחת מפרשיות הנישואין המדוברות ביותר בחוגי הבהמה בירושלים, פרשה שעוד לא נכנסה אפילו לכרך הראשון של סיפורי טעמון שכתב סופר הבהמה בבירה **גרעון קין**.

כי הפרשה הזאת הסתיימה בהאפי-אנד רק השבוע, לגיבוריה כבר הספיקו להמריא לחו"ל לחנוך את ניצחונם. כוונתי לבעל מועדון המצווה הירושלמי **מומי שימי** ח"ה, המארח במועדונו את כל המיזמי שמגיעים לירושלים. עד שאירח יום אחד את הזמרת הצעירה **ליליה בהן**, אירגן לה תופעה נודלך על השירים שלה.

מי שמכיר את שימחתה העליו ידוע, שאם הוא נדלק על זמרת הוא יהיה איתה 24 שעות ביממה ולא תפיע לו בכלל ושהוא גם מאד נשוי. הוא עוב את הבית, עבר לגור עם דלית והחזיק איתה מעמד שנה תמימה, עד שאשתו עשברה סופית והחליטה לתת לו גט. לא היא תהיה זו שתפריע לו בחיים שבחר לעצמו.

מה שיפה אולי בסיפור הזה, אם אפשר להשתמש במילה יפה בהקשר זה, הוא ששמו שנתנה האשה את הגט הפכה דלית ידידתה הטובה, ובירושלים שמחים שהי פחד נגמרה בצורה משמחת. מסל מקום, דלית דומי ארוז את המיוזדות ויצאו ללונדון לחנוך, וזה מה שנקרא יש אתבות שמחות. לבריאות.

גם אלה נישואין

אסתר ואפרים שמיר ביחד ולחוד

למה תמיד הרכילות הרעה מגיעה דווקא אלי? הפעם נמצא מי ושטח להודיע לי **אסתר שמיר** מלהקת כוורת, הכי שרון האמיתי, מתגרש מאשתו **אסתר**, הזמרת. בתה של הפמיניסטית המוצהרת **תחיה בת-אורן**. ובכן, דיברתי עם שמיר והוא הסכים הכל בכל מכל כל. הוא אמר פשוט ששששני אנשים עובדים ביחד באינטנסיביות כמוהם, הם חייבים לעשות הפסקות קצרות מפעם לפעם למנוחה, ושכך קרה גם הפעם. הם עבדו גם בהופעות וגם על התקליט החדש שלהם, וכל הזמן ביחד, אז הגיע הזמן להיפרד קצת.

ידיד טוב ישנע ח"ל הוא שי נתן את הדירה — וכך נפרדו השניים עד שהוא חזר, ואז הם חזרו לגור ביחד — עד הפעם הבאה.

אפרים גם ידע לספר לי שאנשים פשוט לא מפרשים נכון את הדרך ושובה הוא ואסתר חיים כוזג נשוי. או אם אלה חיי נישואין, משוה השתנה במושג הזה בזמן האחרון.